

PESNIK, KI JE PISAL NAJLEPŠE SLAVOSPEVE

Za trgovce velja, da imajo samo en cilj: kovati dobiček, pa čeprav z goljufijo. Spoznali smo svetnika, ki je bil trgovec, a je ravnal drugače. To je sveti Homobonus. Njegovo ime v prevodu pomeni dober človek. Bil je skromen in ni nikoli goljufal. Vedel je, da je tudi poklic trgovca plemenit, če je trgovec plemenit človek.

»Kaj pa pesniki? O svetnikih vseh mogočih poklicev si nam že govoril, nisi pa še omenil nobenega svetnika, ki bi bil pesnik,« se je spomnila Manca.

»Tudi pesniki niso izjema,« se je nasmehnil Serafinček. »V nebesih so tudi svetniki, ki so bili pesniki. Pravi umetniki in mojstri besede.«

»Pa nam predstavi kakšnega,« je prosila Tamara.

»Eden takšnih je svetnik, ki nosi ime Roman. S polnim imenom Roman Melodes.«

»Melodes, kot melodija,« se je posvetilo Petru.

»Lahko tudi tako razumeš,« je pokimal Serafinček. »Roman se je rodil konec petega stoletja v mestu Emesi, ki ga danes imenujejo Homs in se nahaja v Libiji na severu Afrike.«

»So bili tudi njegovi starši kristjani?« je zanimalo Petra.

»Ne, njegovi starši niso bili kristjani, temveč judje. Toda Roman je spoznal Jezusa in se dal krstiti. Po spreobrnitvi se je v Bejrutu, glavnem mestu Libanona, izobrazil in postal diakon.«

»Kaj je to?« ni razumela Tamara.

»Preden je nekdo posvečen v duhovnika, je posvečen v diakona. To je kot predstopnja duhovniškega poklica. Nekateri

pa postanejo stalni diakoni in to službo opravljajo vse življenje. Ne morejo maševati ali spovedovati, lahko pa v cerkvah vodijo besedno bogoslužje, pokopavajo, krščujejo in poročajo,« je razložil Serafinček. »Zatem je bil poslan službovat v cerkev presvete Matere Božje v Carigrad.«

»Kdaj pa je postal pesnik?« je bila radovedna Manca.

»To je posebna zgodba. Roman namreč ni bil od samega začetka nadarjen pesnik kot nekateri drugi. Svoj pesniški dar je prejel med nekim božičnim bogoslužjem. Sedel je v zadnji klopi na koru. Božično bogoslužje in ubrano petje sta nanj delovali tako pomirjujoče, da je zaspal. Med spanjem pa je imel nenavadne sanje. Prikazala se mu je Božja Mati, ki mu je podajala zvitek papirja. »Vzemi zvitek in ga pojej,« mu je ukazala. Roman je zvitek začuden vzel v roke in ga pojedel. Ko se je zbudil iz sanj, je šel k ambonu in zrecitiral čudovite verze svojega božičnega kondaka: »Danes je Devica rodila Tistega, ki vse presega; zemlja daje zavetje Neizrekljivemu. Angeli so se pridružili slavljenju pastirjev in modri so sledili zvezdi. Rodilo se nam je novo dete, ki je Bog pred vsemi vek.« Roman je napisal okoli tisoč kondakov.

»Kaj je to kondak? To besedo prvič slišim,« je Tamara prekinila Serafinčka.

»Kondak je liturgična hvalnica. To so pesmi, hvalnice, ki jih berejo ali prepevajo pri slovesnih mašah.«

»Razumem,« je pokimala Tamara. »Takrat je postal pesnik?«

»Da, od tistega božičnega večera je Roman pisal pesmi, v katerih je hvalil in slavil Očeta, ki je v nebesih. Te pesmi so bile tako veličastne, da so ga nekateri poimenovali krščanski Pindar.«

»Kdo je bil pa Pindar?« mu je Tamara spet skočila v besedo.

»To je bil grški pesnik slivospevov,« jim je razložil Serafinček.

Naloga: *V družini pripravi pesniški večer. Vsak naj recitira svojo najljubšo pesem.*